

Nhân cách của các thầy, cô giáo

Nguyễn Đạt Thịnh

Báo quốc nội VietnamNet mời đại biểu quốc hội Việt Cộng, giáo sư Nguyễn Minh Thuyết, và nhà văn Chu Lai tham dự một cuộc hội thảo về nền giáo dục Việt Nam; nhà báo Nguyễn Quang Thiều, đại diện VietnamNet, trình bày vấn đề.

“Dù có một giáo trình tuyệt vời, một cách đào tạo khoa học, một cơ sở vật chất đầy đủ hơn tất cả các nước khác,” ông Thiều nói, “nhưng nếu nhân cách thầy cô bị xói lở, thì mục đích cuối cùng của nền giáo dục là tạo ra những sản phẩm con người cũng sẽ thất bại.”

Chữ “dù” mở đầu câu nói của ông Thiều phủ nhận cả 3 điều ông nêu lên: điều thứ nhất là Việt Cộng không hề có một giáo trình tuyệt vời; điều thứ nhì là cách họ đào tạo học sinh, sinh viên không khoa học tí nào; và điều thứ ba, cơ sở trường ốc Việt Nam cũng không đầy đủ hơn tất cả các nước khác.

Ông Thiều còn không đề cập đến một điều khác, quan trọng hơn cả 3 điều này là môi trường Việt Nam, trong đó những thầy giáo, cô giáo phải đào tạo những “con người”, công tác đào tạo mà ông nhận định rất đúng là đã thất bại.

Làm cách nào một giáo sư có kiến thức không thấy ngượng miệng khi giảng dạy về tính ngay thẳng, đạo đức phục vụ của viên chức hành chính, mà ông ý thức được là sinh viên biết rất rõ tình trạng tham nhũng, quan liêu trong chính quyền.

Giáo sư, giáo viên không thể giảng dạy những điều man trá, trái với sự thật xã hội. Tờ VietnamNet kết tội thầy, cô giáo bằng tục ngữ “*con sâu làm rầu nồi canh*”, lời kết tội lại càng sai sự thật. Nếu nồi canh là hình ảnh xã hội Việt Nam hiện tại, thì nồi canh đó nấu bằng những miếng thịt thối, những lá rau úa khô. Con sâu thầy, cô không làm nồi canh Việt Nam “rầu” đục hơn được.

Nhà văn Chu Lai phát biểu, “Các thầy, các cô không biết rằng khi mà đưa tay, dù té nhị hay không té nhị, cầm một phong bì xin học, xin chuyên tuyến, xin lo điểm của một cậu học sinh, sinh viên thì các thầy có biết rằng, cậu sinh viên đó vừa đưa phong bì, vừa mỉm cười khinh khinh không? Tôi cho đó là cái đau vô cùng.”

Việc thầy, cô giáo tham nhũng, nhận hối lộ của học trò chỉ làm nhà văn Chu Lai “đau vô cùng”, thì điều này là chỉ dấu ông không bén nhậy, không chia được cảm giác của cả người đưa lẫn người nhận hối lộ. Đáng lẽ ông phải viết lên những bài báo, những chuyện ngắn, chuyện dài, mô tả hiện tượng khiếp đảm đó. Vẽ lên, nêu lên tệ trạng tham nhũng, vô trách nhiệm, là ông Chu Lai, và những người cầm bút khác trong nước đã giải quyết được một nửa tệ trạng này. Nhưng ông không viết gì cả, có lẽ vì ông đã thấy những ký giả đùng chạm đến tham nhũng bị chính thể Việt Cộng trừng phạt bằng vài năm tù giam.

Đại biểu quốc hội Nguyễn Minh Thuyết không chỉ là một chính khách thôi, ông còn là một giáo sư nữa. Ông Thuyết trình bày, “Nếu nói rằng nhà trường chỉ có trách nhiệm dạy chữ mà

không dạy dỗ, giáo dục gì thì cũng không đúng. Các môn giáo dục chính trị đạo đức rất nhiều, vấn đề là mình giáo dục như thế nào. Nếu mình chỉ dạy lý thuyết, không có rèn luyện lối sống cho các cháu hoặc mình dạy một đằng thực tế diễn ra một nẻo thì kết quả sẽ khác.”

Ông Thuyết nói nội dung giảng dạy thì hay, nhưng cách giảng dạy lại quá dở qua câu, “*Các môn giáo dục chính trị đạo đức rất nhiều, vấn đề là mình giáo dục như thế nào.*” Nếu chính ông, người đội cả hai cái mũ giáo sư và chính khách mà còn tưởng là có thể đem đạo đức Hồ Chí Minh ra giảng dạy tại học đường thì thái độ không thức thời của ông đang giúp giải thích tình trạng tẻ nhạt của nền giáo dục Việt Nam.

Thế giới nhận xét sơ dĩ nền đại học Việt Nam đứng hạng bét tại Á Châu là do sinh viên mất quá nhiều thì giờ học chính trị. Giáo sư Thuyết còn nói, “Thực ra, xem lại lịch sử, chúng ta thấy, ở nước nào, thời nào cũng có những người rất tẻ. Và ngược lại cũng có những người rất trung thực, khỏe mạnh và tôi cũng mừng rằng trong lịch sử nhân loại thì đó luôn là số đông. Nhớ lại Hoàng Lê nhất Thống chí đề có thể thấy mối quan hệ thầy trò như thế nào: Sau khi ông Tuần Trang bắt chúa Trịnh giao cho đối phương thì ông Lý Trần Quán là người thầy gửi gắm ông Tuần Trang cho chúa của mình đã phải uất ức mà mắng học trò thì anh học trò cãi lại rằng: Sợ thầy không bằng sợ giặc, yêu chúa không bằng yêu thân. Có thể nói rằng, đó là sự bại hoại phong tục tốt đẹp của dân tộc. Và ông Lý Trần Quán tự trừng phạt mình bằng cách nằm vào quan tài và yêu cầu người nhà chôn sống ông ấy để tạ tội với cái đạo của mình, tạ tội với chúa.”

Ông Tuần Trang có thể nói lên tâm trạng của ông Thuyết, “sợ lẽ phải không bằng sợ quyền lực, và yêu dân tộc không bằng yêu thân”.

Đừng đổ lỗi cho thầy, cô giáo nữa, vì chính ông Thuyết đã ví von nói “quần chúng chỉ là một dãy số không, giá trị của dãy số này lớn đến đâu là do những con số từ 1 tới 9 đứng đầu dãy số không này.

Giáo dục Việt Nam, trên cả 3 bình diện trí, đức, và thể dục, đang là một con số không lớn, vì chính ông bộ trưởng giáo dục Nguyễn Thiện Nhân cũng chỉ là một con số không kịch cỡm, thích ví von cái lương mà không ý thức được gánh nặng giáo dục ông đang gánh.

Ông lang bốc thuốc làm giết một người, ông hiệu trưởng mua trinh nữ sinh giết một trường, và ông Nhân đốt nát đang giết cả một thế hệ học sinh, sinh viên Việt Nam.

Nguyễn Đạt Thịnh